

Smärre meddelanden.

O. V. Wennersten †.

Den 30 aug. 1931 avled en av fornforskningens och fornminnesvårdens pionjärer, f. arkivdepåföreståndaren i Visby fil. lic. Oskar Vilhelm Wennersten i en ålder av 64 år. Med honom bärgade hemmannen till sin skörd en människosjäl av sällsynt egenart, ett original av renaste vatten, en glödande entusiast, en barnsligt trofast karaktär. När det gällde att rädda eller uppspara ett fynd eller en fornlämning, existerade inga svårigheter för Wennersten, och om de mödor och strapatser han i sådant syfte underkastade sig äro mångfaldiga anekdoter i svang. Ty han var en stor humorist, som icke gjorde en dråplig situation sämre, då han berättade den, men man skall därför icke tro att äventyret var huvudsaken för honom, nej det var saken. Och hans mödor voro ej förgäves. Ett folkets barn som han var, ägde han sina landsmäns öra och hjärta, och han kunde gång efter annan, medan han ännu var riksantikvariens ombud på Gotland och även senare, bland de otaliga fyndnotiser han skickade in även komma med många verkligt betydelsefulla upptäckter, vilka förde till mera omfattande undersökningar, sådana som av vikingatidsgravfältet vid

Gustavsvik 1899, stenåldersboplatsen vid Hemmor 1903 och framförallt väl av Korsbetningsgravarna och Solberga kloster 1905, 1909 och 1912. Men det var ej Wennerstens styrka att systematiskt och planmässigt fullfölja ett uppslag. Det enformiga, glanslösa, tålmodiga genomarbetandet och sammanfogandet av detaljerna var ej hans sak, därtill gladde han sig allt för mycket åt de nya spår och uppslag, som kommo i hans väg. Därför samlade han sig heller aldrig till att ge ut någon större avhandling men strödde frikostigt kring sig tidskriftsuppsatser och framförallt temperamentsfulla artiklar och notiser i dagspressen, vilka vanligen frappera genom sitt korthuggna och kärva språk och sina oförblommerade uttalanden. Det måste mången gång helt naturligt ha känts bittert för honom, då yngre krafter fullföljde och utnyttjade hans upptäckter och förarbeten. Så möttes tecknaren av dessa minnesord, som på riksantikvariens uppdrag hade att återupptaga utgrävningarna vid Korsbetningen, till en början av hans ärliga och öppna misstroende; men det är karaktéristiskt för Wennerstens generösa natur, att denna naturliga skepticism lämnade rum för ett lika öppet och ärligt förtroende, så snart han fann, att de fortsatta undersökningarna skulle befordra forskningen och saken, och jag bevarar i tacksamt minne många rörande bevis på hans vänskap utan svek och hans hängivna önskan att stödja och underlätta mitt arbete. Sådan var Oskar Vilhelm Wennersten, ojämn och oberäknelig men aldrig opålitlig. Sin barndomskärlek till fornforskningen och till hembygden var han trofast intill det sista.

Bengt Thordeman.

Svenska Fornminnesföreningen.

Svenska Fornminnesföreningen sammanträdde den 5 okt. 1931 i Farmaceutiska Föreningens lokal, Stockholm. Härvid meddelades, att styrelsen till hedersledamöter kallat professor Henrik Schüek, riksantikvariern Sigurd Curman och professor A. M. Tallgren, Helsingfors. Professor Sune Lindqvist höll föredrag om "Båtgravarna från Valsgärde vid Gamla Uppsala" (jfr referat nedan). Efter föredraget yttrade sig dr T. J. Arne, professor B. Nerman, professor J. Roosval, amanuens I. Schnell och föredrags-hållaren.

Båtgravarna vid Valsgärde.

Referat av föredrag, hållet vid Svenska Fornminnesföreningens sammanträde den 5 okt. 1931.

Våren 1928 började Uppsala universitets museum för nordiska fornsaker företaga utgrävningar inom en märklig gravbacke vid Valsgärde i Gamla Uppsala socken, 3 km. norr om Uppsala högar. På en rätt ansenlig, i tvenne jämsides löpande höjdryggar delad åskulle finnas här,